

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Icke-kommersiell-Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.

efter dess slut knappast över.

Ditfurths framställning ger bilden av en grupp unga som mer eller mindre promenerade en snitslad bana rakt in i terrorismen. Men alla stukade efterkrigsbarn blev inte bankrånare, bombkastare och kidnappare. Gruppen, ett trettiotal medlemmar, som hamnade på efterlysningsaffischerna hade sympatisörer som hjälpte till med lägenheter, maskeringar, kontaktvägar utan att vilja eller våga ta steget in i illegaliteten. Ulrike Meinhof som alltid förknippats med hårdhet, som att hon övergav sina tvillingflickor för gerillalivet, får här ett delvis nytt eftermäle; saker bara hände, hon trodde att hon hade en chans att räknas som männis-

ka, intellektuell, journalist, medborgare och mor, och insåg inte repressionens kraft, eller samhällets enorma skräck för förändring.

Meinhofs öde är förknippat med denna dumhet och omnipotens; att tro att viljan att dö för kampen gör den trovärdigare.

DET FINNS MÅNGA luckor i Jutta Ditfurths bok men pusselbitarna hon satt ihop är oavbrutet fascinerande. Pragmatismen som modell för traumabearbetning framstår som den grymmaste av vägar, frågan är vilka alternativ som fanns 1945 och framåt.

Denna problembeskrivning är en av de viktigaste trådarna här.

JOSEPHINE ASKEGÅRD

josephine.askegard@arbetaren.se